Руйнуюча сила воскресіння

Зруйнувати смерть! Навіть найпотужніший землетрус не в змозі цього зробити! Проте Христос зміг.

Читайте на ст. 2

Хто мій ближній?

Так вона і не зрозуміла, що важливіше в житті, не збагнула головного: хто для людини ближній.

Читайте на ст. 3

Попередження Соломона

Після двадцяти двох років державної служби, в 2008 році в званні підполковника звільнився в запас і почав займатися спочатку одним бізнесом, потім другим, далі третім.

Читайте на ст. 5

Проминання

Що ж буде вночі? Невже Господь вразить тих, хто не вірить? На ранок усі побачать різницю між Божими людьми і безбожниками.

Читайте на ст. 8

ДВА БЕРЕГИ

Два береги ріки, два поняття:
Між них тече в віки моє життя...

ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА *(ПАСХАЛЬНИЙ ВИПУСК)* №3 (2016)

Знак вічної весни

Весна! Незважаючи на триваючу напругу в країні, підживлювану постійними тривожними повідомленнями і чутками зі сходу, вона ніби перекреслює все погане і, піднімаючи настрій, підбадьорює, вселяє надію на краще.

Весна — це Божий знак Його здатності оживляти і оновлювати. Це чудовий символ Господньої любові й милості до нас, виразне нагадування про смерть і воскресіння Ісуса Христа. Але от питання: хто для мене Син Божий? Чи є на мені знак того, що Він мій Спаситель?

Колись Бог наказав Своєму народові, який готував вивести з єгипетського рабства, помазати одвірки в своїх будинках кров'ю жертовного ягняти, щоб ангел, котрий мав вигубити первородних в Єгипті, проминув їхні доми. Бог обіцяв врятувати тільки тих, хто виконає цей наказ. Він попередив: «Якщо побачу кров агнця — пройду повз вас, не погублю!» Цей знак був питанням життя і смерті.

Прийшов час, коли кров Божого Агнця Ісуса Христа пролилася за наші гріхи, даючи кожному шанс для порятунку. Відбулося те, що «в Христі Бог примирив з Собою світ, не рахуючи людям їхніх провин...» (2 Кор. 5, 19). Але, як і в давнину, кожна людина сама повинна зробити вибір: прийняти чи відкинути Боже спасіння. І знов постає питання: чи маємо ми цей рятівний знак примирення з Богом? Якщо ж Христос — наша Пасха, будемо раді і веселитися не тільки в календарно-святкові дні, а й щодня — до того самого часу, коли Він приведе нас від земного мандрування в сяючу вічну весну Свого Небесного Царства.

Світлана Тимохіна

Вітаємо всіх наших читачів з великим святом Пасхи -

Христос воскрес!

Воістину воскрес!

Чому так веселить весна?

Надворі весна. Як я люблю цю пору року! Свіжість духмяного вітерця, царська урочистість у пропливаючих білих хмаринках, спів пташок, пробудження навколишньої зелені, лагідність весняного сонечка — все це викликає тиху незрівнянну радість.

Раніше заклопотана буденність нагинала до землі, на серці був якийсь повсякденний сум. Навіть весною мене не дуже веселила краса пробудженої природи...

Що ж відбулося, чому раніше було так, а зараз зовсім по-інакшому? Може, природа стала красивіша і почала сильніше приваблювати моє око? Може інакше співають птахи, чи зеленішою стала трава? Що ж змінилося? Міркуючи про це, приходжу до думки, що, дійсно, щось змінилося. Стали іншими мої слова, помисли, дії, і, взагалі, наче в мені живе хтось інший й спонукає до добрих справ, дає серцю мир. Хто це? Мій Господь Ісус Христос.

Коли вперше звернувся до Нього в молитві, як до свого Спасителя, ця переміна в мені й відбулась.

Тепер я знаю, чого так веселить весна — вона нагадує про воскресіння мого Господа, Який живе в серці і воскресив мою душу.

Гордєєв Олександр

СУТНІСТЬ ПАСХИ

«Христос воскрес! Воістину воскрес!» У великодні дні це, напевно, найпоширеніша фраза серед християн. І не тільки. Але чи задумуємося ми над сутністю цих слів? Невже це просто пасхальне вітання? Чи, може, зміст цієї фрази набагато глибший? Що вона означає особисто для мене? І як воскресіння Ісуса Христа впливає на моє життя?

1. Ісус Христос — істинний Бог.

Впродовж століть з'являлося досить багато релігійних лідерів, які називали себе богами. Але Ісус Христос принципово відрізняється від усіх них, адже і Будда, і Магомет, і Конфуцій, а також безліч інших закінчили своє життя так само, як і всі люди,— вони померли. Тільки один Ісус Христос переміг смерть і воскрес із мертвих, довівши цим, що Він — Бог: *«[Ісус Христос] об'явився Сином Божим у силі, за духом святості, через воскресіння з мертвих...» (Рим. 1, 4).*

2. Віра у воскресіння Христа необхідна для спасіння.

В Посланні апостола Павла до римлян написано: *«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати у своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10, 9).*

3. Через воскресіння Христа людина виправдується перед Богом.

Суд над людськими гріхами здійснився в смерті Ісуса на хресті. Завдяки Його воскресінню людина може бути оправдана перед Богом: *«[Ісус Христос] був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4, 25).*

4. Воскреснувши, Христос заступається за людину перед Богом.

Прийнявши смерть за наші гріхи, Ісус Христос воскрес, сів праворуч від Отця і заступається за нас перед Ним: *«Христос Ісус помер, але і воскрес; Він праворуч від Бога і заступається за нас» (Рим. 8, 34).*

5. Воскресіння дарує перемогу над смертю.

Недостатньо просто отримати прощення гріхів. Людині необхідно змінитися, стати живою для Бога. Смерть не повинна мати над нею влади. У Посланні до римлян сказано: *«А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає,— смерть над Ним не панує вже більше! Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе» (6, 8–10).*

6. Воскресіння Сина Божого дає і нам впевненість у нашому власному воскресінні після смерті.

У Першому посланні до коринтян написано: *«Та нині Христос воскрес із мертвих,—первісток серед покійних. Смерть-бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу» (15, 20–23).*

Отже, шановний читачу, я щиро бажаю, щоб твоє ставлення до Христового воскресіння було фундаментальним і ти усвідомив його істинне значення та важливість для твого життя на землі і після смерті.

Майбук Наталя

Руйнівна сила воскресіння

«Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб. І великий ось ставсь землетрус...» (Матвія 28, 1–2).

Воскресіння Ісуса Христа детально описане авторами чотирьох Євангелій. Доповнюючи один одного, кожен з них вносить в оповідь щось особливе й неповторне. Наче майстерні митці, Матвій, Марк, Лука та Іван додають до загальної картини тих славних подій свіжі штрихи, звертаючи нашу увагу на якісь особливі деталі.

Ось євангеліст Матвій повідомляє читачу про великий землетрус, який був зранку дня першого в тижні. Що спадає на думку, коли ми чуємо про це? Зруйновані будівлі, глибокі тріщини й земля, яка коливається під ногами. В історії зафіксовано багато землетрусів, і всі вони мали нищівний характер. Масштаби деяких нас вражають. Багато людей досі пам'ятають страшні трагедії Вірменії, Чилі, Японії та Аляски, після яких сотні будівель були зруйновані.

Слово «землетрус» давно стало символом руйнування. Матвій стверджує, що він був великим. Інакше й не могло бути. Тільки щось дуже величне повинне було ознаменувати найважливішу подію в історії людства — воскресіння з мертвих Ісуса Христа.

Припускаю, що в той день у когось під ногами дуже коливалась земля, можливо, навіть упав чийсь будинок. Про це нічого не говориться в Євангелії, втім це й неважливо. Адже є речі більш визначні. Тим недільним ранком похитнулись основи, глобальніші за фундамент чийогось міцного будинку.

1. Зруйнована смерть.

Воскресіння Ісуса Христа позбавило влади головного ворога людства — смерть. В Посланні до Тимофія апостол Павло пише: «...з благодаті, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів. А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією».

Зруйнувати смерть! Навіть найпотужніший землетрус не в змозі цього зробити! Проте Христос зміг.

Подумайте над цією фразою! Протягом багатьох тисячоліть смерть будувала собі міцний фундамент. На полицях бібліотек стоять тисячі книг, які містять у собі величезну кількість концепцій, вчень та філософій, що вселяють в людські серця поняття про незворотність процесів тління. Цвинтарі гранітним камінням лише утверджують людей в думках про неминучість смерті.

Але Христос воскрес із мертвих! Пута смерті розірвані! Усі ці псевдодогми зруйновані. Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?

2. Зруйновані неправильні переконання та невігластво.

Разом із цією славною перемогою в свідомості багатьох людей, які повірили Євангелії, зруйнувалися міцні основи неправильних переконань.

Переконання — елемент світогляду, який наділяє особистість або соціальну групу впевненістю в своїх поглядах на світ, знаннях та оцінках реальної дійсності. Переконання направляють поведінку та вольові дії.

Суть світогляду невіруючої людини зводиться до одного: «Після смерті нічого немає. Смерть — це велика крапка життєвого шляху кожного». Ці безбожні думки, сформовані ворожою Євангелії пропагандою, руйнуються за допомогою віри в слова:

«Христос воскрес! Воістину воскрес!»

Ще переконливішими стають ці слова, коли зустрічаєш людей, в серці яких живе Христос.

3. Зруйновані справи диявола.

«Тому-то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Івана 3, 8).

Біблія багато говорить про великі справи Божі, але виявляється, що вони є і в диявола. Він прийшов, щоб вкрасти й погубити,— це сутність його темних справ. Що можна побачити в житті мільйонів людей, покалічених гріхом? Переважно — це навіяні дияволом переконання, які формують людську долю: «...їж, пий, гуляй та веселись, бо завтра все одно помреш».

Руйнуючи ці переконання, Господь знищує гріховні вчинки, адже саме переконання формують уклад людської долі. Від зміни переконань, як правило, змінюється і саме життя. Якщо світогляд виправився, то й усе, відповідно, зміниться до кращого.

4. Руйнуючи — створювати...

Це Божий принцип, повний любові та милосердя.

Щоб побудувати нове, вкрай необхідно зруйнувати старе, те, що заважає процесу творення. Так і в духовному житті: руйнуючи міцні твердині невір'я, Господь хоче спасти людину й побудувати для неї нове життя, повне сенсу та радості.

Отже, воскресінням Своїм Христос зруйнував справи і наміри сатанинські, зруйнував смерть, через яку той тримав в полоні народи, і продовжує знищувати неправдиві і хибні переконання.

Нехай у світле свято Великодня в житті кожного читача зруйнується старе, тлінне, гріховне, а воскресне нове, краще — вічне!

Христос воскрес!

Бочаров Євген

Христос воскрес!

Бринить мелодія сердець
Під небокраєм.
«Христос воскрес!
Христос воскрес!» —
Земля співає.
Акорди Божого тепла
Голублять душу:
Спасіння нам зійшла зоря
В Христі Ісусі.
Усе в природі ожива,
Весні радіє,
Несе Творцю хвали слова
В цвітіннні білім.
Спаситель благодатний дар
В людей вкладає,
А я отруту — не нектар
В душі тримаю.
Христос страждав,
Христос помер
В жорстоких муках.
Як маю жити я тепер?
Мінятись мушу.
У покаянні в тишині
Схилю коліна —
Душі спасіння лиш у Нім,
Надія вічна.
Сьогодні прощена Христом
Душа воскресла,
Я вже спасіння йду мостом
У піднебесся.

Н. Литвин

ОЗНАКИ ХРИСТИЯНИНА

Блукаючи Лондонським музеєм древніх речей, в одному залі ми натрапимо на дванадцять вишуканих чаш. Зроблені вони з такою майстерністю, що навіть прискіпливе око королівського чашника-експерта навряд чи могло відрізнити оригінал від підробки. Так було колись. Але зараз, у наші дні, навіть дитина побачить різницю між ними. Одинадцять — золоті, сяючі, по-справжньому шляхетні. А один келих потьскнів, місцями навіть вкрився непривабливими плямами — зовсім втратив свій колір. Хоч за формою — досконала копія своїх одинадцяти побратимів. Розповідають й історію, пов'язану з таким дивним явищем. Вона нам наразі не така важлива, але одне зрозуміло: коли їх виготовили, всі вони сяяли однаковим блиском і відрізнити підробку було неможливо.

Сьогодні я про християнство. Точніше про нас, християн. Про кожного окремо, і про тебе теж, коли себе вважаєш таким.

Християнських деномінацій сотні, навіть тисячі. Усі сяють золотом, і особливо й не розбереш, де фальшиві. Але ж вони є. А може, такі й ми з тобою? Ти, любий читачу, так ніколи питання не ставив? А що, коли тільки зовні й лиш на словах звучь гарно, насправді ж?.. Зрозуміло показати нам, яке наше серце, може Святе Письмо. Де ж іще шукати правду про ознаки християнина, як не в словах Самого Христа?

Оскільки тепер ми святкуємо Великдень, то й говорити будемо про СИЛУ ВОСКРЕСІННЯ. Ту, якою наш Господь піднявся з мертвих, якою переміг смерть, пекло, світ і диявола. Присутність цієї сили в житті хр-на є чіткою ознакою: він не фальшивий. Я певний, що ти зараз подумав про дива і знамення, але сила воскресіння Нового Завіту полягає не лише в чудах і зціленнях. Скоріше — майже не в них. Справа в тому, що ні самі чудеса, ні древність релігії, ані належність до неї наших пращурів зовсім не гарантує, що істина саме тут. Скільки поганських, відверто сатанинських культів є найдревнішими, які творять дива демонські, щоб звести простих! А наші далекі праотці? Вони вклонялися явно не Ісусу Христу.

Сила воскресіння в житті християнина найперше себе проявить у ПЕРЕРОДЖЕННІ, як вчив Христос. При наверненні до Нього людина розкаюється у своїх гріхах і любові до всього, що противне Богу. Дивовижним чином сила воскресіння преображає людину, змінює її сутність: з тілесної робить духовною — з усіма намірами, думками, мріями і поглядами. Коли стрічаєш колишнього знайомого злодія або гордія, блудника, п'яницю, сліпого релігійника — вкрай дивує, як сила воскресіння подіяла і чого Господь досягнув у них.

Але чому ми з вами в наших містах і селах, у наших сім'ях, серед тисяч християн так рідко стрічаємо цю силу? У кращому випадку, тільки завчені древні слова: «Воістину воскрес!» Новий Завіт (який, на жаль, деякі з християн не читали, а ще менше міркували над ним) відповідає і на це. А відповідь проста: воскресіння можливе тільки після смерті!!! Ось головна причина фальшивого християнства навколо нас — вмирати не хочеться! Почитати про Його розп'яття, навіть прослозитись — будь ласка. Обвішати стіни благочестивими зображеннями — теж. Слухати проповіді і кивати — можна. Одягнути атрибутику, виконати обряди, повторяти зазубрені «алілуї» — нема питань. А от ВМЕРТИ — НІ!!!

Тільки не подумай, любий читачу, що мета цієї статті готувати християнських шахідів. Мета — показати, і не кому-небудь, а саме тобі, що тільки розп'яття з Христом, смертний вирок самому собі приведе у твоє життя СИЛУ ВОСКРЕСІННЯ.

«Що це за смерть?» — запитаєш. Це коли ти усе, що любиш, усе до чого прив'язаний ставиш на друге місце після любові до Ісуса Христа. А любов до Нього, відповідно, приведе до того, що Його вчення і заповіді стануть тобі винятково дорогими. Так само і люди навколо — бо вони Його творіння. І саме вирок своїм порокам, недобрим прив'язаностям, своєму матеріальному світогляду стане розверстими дверима для входу сили воскресіння в твоє життя. А вона дивовижна у всіх своїх проявах і по-божественному славна.

Отже справжніх християн від інших вирізняє готовність зріктися усього гріховного в житті. Умертвляти це в собі.

І ось сьогодні, в світлий Великдень, коли знову бачу навколо тисячі християн, які виконують язичницькі обряди, коли помічаю виняткове сріблолюбство у святому місці і боротьбу за сфери впливу, а також готових вбивати за віру Христову і чудотворців, які відкинули Його вчення,— згадую про чаші в Лондонському музеї, і про непотрібну нікому несолону сіль.

Але надія є, бо Христос воскрес! І Він живий!

Олекса Бурчак

ХТО МІЙ БЛИЖНІЙ?

Якось побачила оголошення: «ДОПОМОЖІТЬ СПАСТИ БРАТІВ МЕНШИХ!» Зрозумівши, про яких «братів» йде мова, вирішила зателефонувати.

— Алло!

— Алло!

— Добрий день. Ви давали оголошення?

— Так, так, давали,— пожвавішав голос в трубці.

— Я хотіла запитати, що трапилося з Вашими братами?

— З якими братами? У мене немає ніяких братів!

— Як немає? Хіба не Ви написали: «Допоможіть спасти братів менших!»?

— Ах, от що, — засміялася жінка в трубку, — та то не про моїх братів написано, а про котиків та собачок, які нікому не потрібні.

— А як їм допомогти і чим?

— Ми приймаємо будь-яку допомогу від людей: корм для тварин, ліки, але краще гроші. Тоді ми самі могли б купувати все необхідне.

— А чому Ви вирішили цим займатися? — поцікавилася я.

— А можна я запитаю?

— Звичайно, можна.

— Ви заглядали в сумні, заплакані очі собачки?

— Ні, не доводилось.

— Так от, коли я це побачила, ледве не розплакалася. І вирішила: буду їм допомагати. Створила притулок для них. І багато людей відкликнулися і допомагають.

— А можна мені ще запитати? – промовила я.

— Так, слухаю.

— А Ви заглядали в сумні дитячі очі, власники яких голодні, холодні й не мають житла? Чи дітям, які живуть в дитячих будинках?

— Ні.

— А допомагали їм? Це ж все-таки люди, в яких є душа.

— Ви знаєте, я зрозуміла, про що Ви. Якось була біля метро і побачила хлопця років восьми-дев'яти. Він стояв і просив милостиню.

— І як Ви відреагували? Заглядали йому в очі?

— Ні! Ні в які очі я не дивилася, у мене якраз була булочка, тож я йому її запропонувала. І знаєте, він не взяв її, а сказав: «Тітонько, дайте мені гривню на морозиво». Уявляєте, який нахаба? Значить, не голодний, якщо просить гроші і відмовляється від булки.

— Зачекайте, можливо, в нього весь день з «прибутків» тільки й були булочки. Це ж дитина. І вона теж хоче якихось ласощів: морозива чи просто соку. Діти ж полюбляють щось ласеньке, як і дорослі.

— А Ви впевнені, що він не піде і не купить собі цигарки чи якісь міцні напої?

— Ні, не впевнена. Але дитина теж потребує нашої уваги й довіри. А чому б вам замість притулку для собак не зробити притулок для бездомних дітей?

— Та ви що! — обурилася жінка. — Ви знаєте, скільки з ними мороки? Які вони неслухняні? Яка в них генетика?..

Так вона і не зрозуміла, що важливіше в житті, не збагнула головного: хто для людини ближній.

А яка генетика в брудних бродячих собак чи котів? Мало хто задумується про це. Сум в дитячих очах не можна рівняти із сумом собачки чи котика. Я відвідала не один дитячий будинок, де, здавалося б, все в дітей є: теплі ліжечка, завжди вчасна їжа, гарні меблі, іграшки... Але коли подивитися їм у вічі, все стає зрозуміло: немає головного — сім'ї та мами з татом. Коли заходиш, ці оченята дивляться на тебе, ніби питаючи: «А Ви не моя мама?»

Біблія говорить, якщо ми приймаємо одного із малих цих, то приймаємо Самого Господа Ісуса Христа. Часто ми думаємо: чому так багато дітей стають злочинцями? А чи не тому, що для нас краще допомогти тварині, аніж дитині? Тому кожен хай дасть відповідь для самого себе: «Хто мій ближній?»

Н.С.

Притча про доброго самарянина

Біблія, свята Євангелія від Луки, 10 розділ, 29–37 вірші:

«Але він, бажаючи виправдати себе, запитав Ісуса: "А хто ж мій ближній?" Ісус відповів: "Один чоловік спускався з Єрусалима в Єрихон і попався розбійникам, котрі роздягли його, поранили і пішли, залишивши його ледве живим. Трапилося, що ішов тією дорогою один священик і, побачивши його, пройшов мимо. Також і левит, як прийшов на те місце, підійшов, подивився і пройшов мимо. Але один самарянин, проїжджаючи, натрапив на нього, і, побачивши його, змилосердився, і підійшов, і обв'язав йому рани, змастивши їх оливою і вином, посадив його на свого осла, і привіз його в заїжджий двір, і потурбувався про нього. А на другий день, від'їжджаючи, вийняв два динарії і дав господареві, кажучи: «Доглядай його, а як більше що витратиш, то я віддам тобі, як повернуся». Хто з цих трьох, на твою думку, був ближній тому, що попався розбійникам?" Він сказав: "Той, що змилосердився над ним". Тоді Ісус сказав йому: "Іди і ти роби так само"».

Невже Бог є любов?

Війни, голод, хвороби, стихійні лиха, нещасні випадки — які жахливі поняття! А коли вони стосуються нас чи дорогих нам людей, стає боляче неймовірно. Ми не можемо з цим змиритися і запитуємо: «Чому?», «Де справедливість?». І тоді закрадаються думки: якщо Бог є любов, то чому Він це допустив, чому не втрутився? Де Він, коли трапляється лихо і приходить біль? Невже Небесний Батько хоче, щоб страждали Його діти?

Щоб відповісти на ці складні питання, спробуймо відволіктись від нашого персонального болю і спочатку поглянемо на перші сторінки Біблії.

Бог створив небо, землю і все, що наповнює її. І це Йому дуже сподобалось. Потім людину за Своїм образом і поселив у раю, який віддав у володіння Адама, щоб він жив там вічно і доглядав його. За Божим планом людині не потрібно було в поті чола здобувати свій хліб. Так було в Божому задумі на початку. А тепер запитаймо себе: чи подобається Творцеві Земля у її сучасному вигляді? А вам? Вона сьогодні не схожа на той шедевр творіння, яким була на початку. Усі нещастя почались у ту мить, коли людина свідомо згрішила вперше. На землю прийшли гріх, смерть, страждання.

Всі біди можна розділити на дві основні категорії: природні катаклізми і ті, які стаються внаслідок діяльності людини.

Створивши землю, Бог підпорядкував її непорушним законам природи, а людину, створену за образом Творця, наділив абсолютною свободою вибору. Користуючись нею, ми, люди, ще в Едемському саду вибрали шлях, яким пішли, і це привело до прокляття планети, над якою поставлені панувати. Біди й страждання прийшли на землю в результаті хибного, але вільного вибору в раю.

Хіба можна звинуватити Бога в тому, що Він створив нас за Своєю подобою, наділивши свободою і дозволивши чинити так, як вважаємо за потрібне? І ми скаржимося, що Він не втручається щоразу, коли люди чинять зло? Запитайте себе: чи готові ви відмовитися від свободи вибору?

Безперечно — Бог всемогутній і для Нього не є неможливим когось обмежити, але це суперечило б первинному задуму. Прагнення до волі є одним із найсильніших у людини. Тисячі, мільйони людей готові «положити своє тіло й душу за свободу».

Суверенність людини — частинка суверенності і влади Бога. Тому ми маємо можливість обирати модель поведінки, навіть якщо вона не співпадає з Божими цілями. При цьому несемо моральну відповідальність за наші вчинки. Ми схильні переоцінювати свою значимість, вважаючи себе центром Всесвіту, а коли трапляється якась біда, нарікаємо на Бога і називаємо Його несправедливим через те, що Він не втрутився. Чому ж ми звинувачуємо не себе, а Бога?

Неможливо уявити весь жах і муки матерів, на очах яких вмирали їхні діти в газових камерах Освенціма внаслідок вільного вибору інших людей. І винні в цій трагедії — люди, які творили злочин чи просто мовчки спостерігали. Ми не маємо права звинувачувати Бога в злочинах людства, бо Він не програмує біду або лихо — наше життя зумовлене і залежить від нашого вільного вибору.

Саме вчинки людей приводять до воєн. Ми схильні акцентувати увагу на негараздах і в хвилини горя згадувати Бога чи то скаргами, чи в молитві, а коли нам добре і ми щасливі, то сприймаємо це як належне, як буденність, вважаючи, що Бог чимось зобов'язаний нам, щось винен. Але ми, люди, самі зробили свій вибір. Ще тоді, в Едемі.

Уявімо собі, що витвір ваших рук, над яким ви трудилися і який дуже вам подобався — пошкоджений. При цьому нескладно зробити таку ж саму нову річ. Замість того ви докладаєте колосальних зусиль і терпіння, щоб виправити пошкодження і повернути початковий вигляд улюбленій речі. Чи можна звинувачувати вас у нелюбові до плоду своїх рук у цьому випадку?

Що ж зробив Бог, щоб відновити розірвані з вини наших прабатьків відносини з людиною? — Прийшов у цей світ, народившись у бідній сім'ї, підпорядкував Себе законам творіння, переніс біль і страждання на хресті, а потім воскрес для нашого виправдання.

Перед тим, як у черговий раз звинувачувати Бога в жорстокості і несправедливості, задумайтесь над першопричиною вашого життя. Це результат випадковості? Звідки виник ваш інтелект? Спробуйте тільки вдосконалити здорове вухо чи око, використовуючи всю силу розуму і наявні наукові знання! Просто помилуйтесь заходом сонця у широкому степу чи вдихніть аромат хвої під щебет пташок у Карпатах. Отримайте радість від того, що свідомо допомогли, можливо, навіть незнайомій людині в скрутній ситуації. Відчуйте щастя та насолоду від прощення гріхів, чистої совісті й близького особистого спілкування з Богом. Уявіть, що це лише тінь первинного задуму Творця — тієї радості, що Він для нас бажає, і потім запитайте в себе: «Бог є любов?»

В. Стрілка

ЖИТТЯ ЗА ВІРОЮ

Традиційні слова

Христос воскрес! Воістину воскрес! Колись я теж говорив ці слова за звичаєм. Так потрібно було, така традиція. Минали святкові дні, і їх вже більше не згадували. Хіба що рівно через рік. Тема воскресіння із мертвих до сьогоднішнього дня викликає скептичну посмішку і спір про таке явище. «Це неймовірно!» — вважає багато хто з людей. Але, якщо від цього слова забрати частку «не», вийде слово «імовірно». Вірно! Саме віра відіграє вирішальну роль в житті людини.

Читаючи в Євангелії про воскресіння Ісуса Христа з мертвих, в моєму серці почала зароджуватись віра. Це були слабкі весняні паростки, які з часом росли і міцніли. І привітання: «Христос воскрес! Воістину воскрес!» — для мене тепер вже не просто традиційні слова. Це стало суттю життя — життя за вірою.

Ідучи тротуаром, інколи бачу, як міцний асфальт в деяких місцях зруйнувався, а з щілинок виглядають зелені тендітні паростки, які мають зв'язок із могутнім деревом, що стоїть поруч.

Смерть не могла втримати Сина Божого, похованого в кам'яному склепі, вхід до якого був закритий великим каменем. І найміцніший матеріал не зможе втримати й моє життя — воно обов'язково воскресне, бо Христос воскрес! Воістину воскрес!

М. Пістун

Портрет Христа

Якось, читаючи новини, натрапила на статтю, автор якої стверджував, що портрет Ісуса Христа мав би значно відрізнятися від того образу, що протягом століть малювали на іконах та картинах. Підставою для цього стала комп'ютерна модель обличчя Спасителя, яку створив відставний медик Ричард Нив, використовуючи судово-експертні методики. Він прийшов до такого висновку, скануючи методами комп'ютерної томографії черепи мешканців Галілеї історичної епохи Нового Завіту.

Може, для когось дуже важливо знати, як виглядав Христос, але Біблія не дає нам ніякого натяку на портрет Спасителя. Бог хоче, щоб віруючі вклонялися Йому в дусі. Це сказав і Сам Христос. Та землянам притаманно цінувати портрети дорогих їм людей, які залишили цей світ, і зберігати в уяві улюблені риси обличчя, доки час не зітре їх з полотна пам'яті. Проте духовний портрет врізається у нашу свідомість майже назавжди. Бог подбав, щоб саме таке обличчя Його Сина могли сприйняти люди у Святому Письмі.

Святкуючи Пасху, не можливо обминути страждання Христа. Коли читаю сторінки книги пророка Ісаї, який свідчив: *«...не мав він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати!» (Ісаї 53, 2)*,— уявляю лице Христа: закривавлене, опльоване, посиніле від незліченних ударів. Подумки зупиняю зір на добрих, лагідних очах, повних прощення та любові до тих, хто розіп'яв Його на хресті. Пророк пише ще так: *«Як багато хто Ним дивувались,— такий-то був змінений образ Його, що й не був людиною, а вигляд Його, що й не був сином людським!» (Ісаї 52, 14).*

Для мене неважливо, якого кольору були Його очі чи волосся. Найцінніше для мене те, що всі страждання, які змінили й спотворили Його лице, були добровільними і заради мого вічного спасіння.

Якщо людина називає себе віруючою, але ніколи не уявляла подій, що відбувалися на Голгофі, не схиляла колін у щирій молитві подяки за це, тоді вона не зможе усвідомити, в чому полягає краса Сина Людського. Великою помилкою у житті можуть стати пошуки портрету Спасителя, а не спасіння і пізнання духовного образу Христа і поклоніння Йому. Стережіться обманутися!

Демченко Віра

ЯКБИ МЕНЕ ЗАПИТАЛИ...

Якби мене несподівано запитали: «Що зробив для тебе Ісус?», то в перші хвилини, напевне б, розгубився. І не тому, що нічого сказати. Навпаки, оглядаючись назад, бачу стільки щедрот, що не знаю, з чого навіть почати!

Я народився в сім'ї пресвітера баптистської церкви. З дитинства тато дуже багато розповідав про Бога. Пам'ятаю безліч вечорів, проведених разом в бесідах про душу людини, про духовні переваги святого життя. Це залишило в серці незгладимий слід в питанні правильного розуміння Бога.

Але, на жаль, тоді Бог мене не цікавив і я з ранніх років обрав інший шлях. Вже зі шкільної лави почав курити, випивати і вести розгульний спосіб життя. Християнство здавалося тісним і нудним, церковні зібрання — довгими. Поступово зник інтерес і до Біблії. Було нелегко вести подвійне життя лицеміра, тому в 16 років покинув рідний дім.

Величезне місто зустріло мене привітно. Нарешті, здобув свободу, про яку мріяв. Тепер для того, щоб покурити, не потрібно було ховатися, не було потреби «заїдати» запах пива, таїти свою цікавість до дівчат. А головне, зникли докори батька і його невдоволені погляди, прохання, умовляння, а також благання мами. Так поступово став наближатися до непомітної духовної прірви. І, на мій превеликий подив, дуже скоро це побачив, бо нова «свобода» перестала тішити й задовольняти. Вона виявилася фантомом, що вабить вдалину недосвідченого мандрівника. Я сам дивувався, як стрімко життя покотилося вниз лише за кілька перших місяців перебування в мегаполісі. Розваги і галасливі компанії, вечори, проведені в барах і ресторанах, давали забуття тільки на той час, поки був там. Я заливав алкоголем докори сумління і вкотре лицемірив, ретельно приховуючи за маскою радості і веселощів гіркоту і безглуздя мого становища.

У такому ритмі пролітали дні. Часто переконував себе, що обов'язково колись покаюсь, навернуся до Бога, але не зараз! В моменти усамітнення мріяв, що колись стану християнином, і потай заздрив тим, хто не скуштував цього порожнього і жахливого розгульного життя. І все ж, до Бога не наближався, а тікав від Нього. Я ще не був пропащим алкоголіком або наркоманом. Дуже багато працював, адже «веселе» життя вимагає грошей. Серед оточуючих мав певну повагу, але що відбувалося з моєю совістю? Вона не спала, а переконувала в тому, що таке життя приречене на провал. Нагадувала, що без Бога сенсу в житті немає. А існування заради задоволень — рух у глухий кут!

Таке лицемірство тривало довго, однак настав час, коли Бог безпосередньо втрутився в моє безглузде і жалюгідне життя. Я заплутався в сердечних справах і переді мною постало питання одруження. Але якраз тут і відчув справжній страх і біду свого становища — одружитися без Божого благословення боявся і на таке ніколи не пішов би. То була та межа, переступити яку ще не наважувався, бо з дитинства був навчений: сім'я і діти — це святе. Розумів, навіть був упевнений: без Господа мене не чекає нічого доброго. Так я остаточно вирішив іти до Бога.

На церковному зібранні три рази намагався попросити в Бога прощення. Але це було дуже важко, мало не до втрати свідомості. В думках себе переконував, що коли-небудь все налагодиться і тоді ще буде час покаятися... головне не зараз... не зараз... Подяка Ісусу Христу, що Він здобув в мені перемогу! Я всім серцем навернувся до Бога! В мене не вистачає слів, щоб висловити, Який прекрасний і великий Бог! Раніше ніколи не було справжніх близьких друзів, а зараз я маю більше, ніж друга. Він зі мною, коли мені сумно і радісно. Ісус не просто допомагає, Він провадить мене скрізь, де б я не був. Тепер Він Керівник мого життя.

Я не хочу сказати, що в мене сьогодні все наповнене тільки позитивом. Звичайно, ні. Іноді сумніваюся, деколи занепадаю духом. Буваю без настрою, коли тиснуть матеріальні потреби, а роботу не завжди можна знайти. Але різниця в тому, що раніше був духовно самотній і всю свою тугу і тягар, як і мільйони людей навколо, ніс сам. Тепер у мене є Ісус, Який не тільки простив, але й підтримує в щоденних переживаннях.

Якби тепер мене раптом запитали: «Що Христос зробив для тебе особисто?» — дали б тільки час виговоритись...

Харенко Ваня, ***+38(095) 587-5817***

Попередження Соломона

Хто з нас не чув про мудрість та багатство царя Соломона? В його дні срібло вважалось нічим, а їжа з царського столу була особливо вишуканою. Подібних до Соломона не було ні в його часи, ні після нього (1 Царів 3, 9–14).

Випробуваний багатством та славою, цар так говорить в своїх притчах: *«Не трудися, щоб бути багатим, залиш такі думки твої. Ти звернеш очі твої на нього — і нема його; бо воно неначе зробить собі крила і полетить, як орел, до неба» (Книга Притч Соломона 23, 4–5)*.

Мати свій бізнес, престижне авто (або декілька), жити в гарній квартирі, а ще краще у власному будинку, отримувати таку зарплату, щоб дозволити собі все, чого захочеш, наприклад, подорожі по цілому світу, різні захоплення, подарунки тощо — хто з нас не мріяв про це хоч раз у житті? Я також не виняток.

Народився я в 1970 році в Охтирському районі Сумської області. Після закінчення школи вступити до ВНЗ не вдалося, в село ж повертатися не хотілось, тому подав документи до ПТУ. Потім — строкова служба в армії, військове училище і служба в СБУ...

Після двадцяти двох років служби, в 2008 році в званні підполковника звільнився в запас і почав займатися спочатку одним бізнесом, потім другим, далі третім. Намагався заробляти більше й більше, щоб жити краще. Скоріш за все, для інших так воно й виглядало: дійсно, статки зростали, і вже в 2011 році я зміг переїхати з міста Суми до Києва. Почались поїздки за кордон, з'явились дорогі автомобілі, придбав власний будинок, і плани, плани, плани... Здавалося, що все зможу, все встигну, та сталося інакше.

На хвилюючі нас теми можна говорити довго й багато, але в цій статті хотів би зупинитися на актуальній для всіх поколінь: погоня за багатством. Це — та пастка, в яку потрапив і я! «Бізнеси» давали непоганий дохід, але що я набув? Ледь не втратив єдину доньку, так як на її виховання ніколи не вистачало часу. З'явились серйозні проблеми в сімейних відносинах. Навіть не помітив, як втягнув у «бізнес» багатьох родичів, друзів та знайомих, а в результаті — нездійснені надії, змарновані гроші, втрата довіри й хороших стосунків...

Як влучно зазначив премудрий Соломон: *«...хто спішить розбагатіти — не залишиться непокараним» (Притчі Соломона 28, 20)*.

Цікаво, що не тільки Соломон робить такий висновок, але й апостол Павло: *«Ті, що хочуть багатіти, впадають в спокуси та в тенета і в безліч безглуздих та шкідливих бажань, що штовхають людей у прірву та погибель. Бо корінь всього лихого — грошолюбство, якому, віддавшись, деякі ухилились від віри і самі себе віддали великим скорботам» (1 Тимофія 6, 9–10)*.

Ось і в мене сталося так, як написано: неправда не залишилася без покарання! Всі мої бізнес-плани зруйнувалися, і я опинився наодинці з кредитами й боргами.

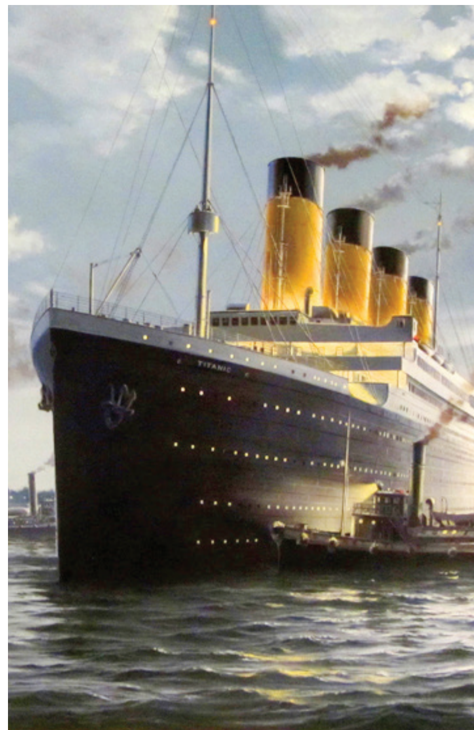
Але слава Ісусу Христу, що Він не забув, а звернув увагу на мене, грішника, й ніжно простягнув Свою спасаючу руку!

В 2013 році я зустрівся з успішним бізнесменом з Німеччини. Переймаючи від нього цінний досвід ведення справ, із здивуванням помітив, що він часто згадує про Бога та про книгу Біблію. Спочатку не надавав цьому значення. Як багато інших, вважав себе православним, був хрещеним (в дитинстві), робив пожертви на храм, ходив до сповіді і т. п. Одним словом, вважав себе віруючим.

Але ось я почав читати Біблію, і чим більше заглиблювався в її зміст, тим більше розумів, що живу не так. При цьому виникало безліч питань, було багато відкриттів, прозрінь і навіть здивувань! Потім я навернувся до Бога. Це відбулося 7 вересня 2014 року. Христос простив мене, відкрив очі та вуха для заповідей Господніх, виконання яких розв'язує будь-які проблеми!

Біблія не забороняє мати свою справу, працювати своїми руками, але головне при цьому — виконувати заповіді Господні й не бути грошолюбним.

Кремпоха Олександр

Мій «Титанік»

Якось прийшла мені на пам'ять історія «Титаніка». Цей пароплав був побудований так міцно, що вважався невразливим. Неділя, хороша, ясна погода, розкіш у каютах вищого класу, в яких їдуть відомі на той час люди. Вони спокійні, самовпевнені, адже розум людський передбачив все, щоб шлях був зручним, швидким, безпечним, але...

Саме таке було й моє життя: «спокійне», «зручне», «безпечне» і навіть «сонячне». Ще багато можна було б навести красивих епітетів, і всі вони б йому відповідали. А чому ні? Зразкова сім'я, гарний чоловік (знайомі навіть заздрили), навчання в університеті, робота в науковому закладі, де шанували,— все надійно, бездоганно. Про що тривожитись «титаніку»? — Спокійна поверхня океану не пророчила нічого недоброго. Та раптом...

Ще все ніби гаразд, тільки здала кров на аналіз. Але ось отримала результати і... все: починаю розуміти, що хвороба може бути тяжкою, невиліковною, з нестерпним кінцем. І полились питання: «За що?», «Чому?», «А всі інші хіба кращі?» Проте виправити нічого не можна. Життя вкрилося мороком. Почались томливі дні очікування кінця.

В такі години дуже добре порозмірковувати про минуле. Вимушена була згодитись, що життя не було кришталево-чистим, хоча на це ніхто не звертав уваги. А тепер стало ясно: прийшов час розплати. Все, кінець. Але якби тільки так! Адже кінця не буде, буде початок вічних мук в пеклі, де вже нічого не можна змінити. Тепер тільки дійшло до свідомості: так, це по заслузі. А як інакше? Адже від вчиненого в минулому визволитись неможливо. І коли мені стало абсолютно ясно, що вирок справедливий, що одержую заслужене, тоді наче хтось підштовхнув мене зателефонувати моїй подрузі, яка була віруючою людиною.

Я сказала, що хочу приїхати до неї в гості, чого ніколи раніше не робила. Вона запросила на зібрання віруючих, і я пішла з нею — там вперше в житті почула Слово Боже. Господь Духом Святим торкнувся мого серця, і я в глибокому розкаянні звернулась до Нього. Відразу отримала таку свободу й радість, яких словами передати неможливо — на землі такого ніхто не може дати. Тягар минулого Господь зняв, визволив від того, від чого людина самостійно ніколи не звільниться. Я отримала спасіння від Господа. Льодова гора, яка колись зруйнувала «Титанік», пропливла повз мене.

З тих пір минуло двадцять років. Господь мене береже й веде Своєю рукою. (До речі, потім результати аналізів стали добрі.) Слава Богу!

Л. С.

Чи можуть почути глухі?

Християнська газета «Два береги» в своїх публікаціях вже торкалася проблем людей з обмеженими можливостями, зокрема, в №3 (2015) публікувалася розповідь про глухого хлопчика, якого спіткали труднощі в спілкуванні, зрада й приниження колишнього товариша. Ми хочемо продовжити цю тему.

Біблія не залишає без уваги людей з фізичними вадами. Пророк Мойсей мав, як відомо, певну ваду мовлення, називав себе: *«…я тяжкоустий та тяжкоязикий» (Вихід 4, 10).* Господь запропонував, щоб замість Мойсея говорив до народу його брат Аарон: *«І він буде говорити за тебе до народу. І станеться,— він буде тобі устами, а ти будеш йому замість Бога».* Отже, Аарон став перекладачем для свого брата Мойсея.

З іншого тексту дізнаємось про священника Захарію, який за невірство на певний час втратив мову й вимушений був спілкуватися знаками (Луки 1, 20–22). В часи свого земного життя Христос зцілив багатьох недужих, в тому числі й глухонімого (Марка 7, 32–35). Ісус розмовляє з паціентом своєрідною мовою жестів: вклав пальці йому в вуха, сплюнувши, торкнувся язика, поглянув на небо, зітхнув. Відбулося чудесне зцілення: *«І відразу в нього відкрився слух, і пута його язика розв'язалися, і став говорити виразно»*

Біблійні приклади підтверджують можливість спілкування з глухими знаковою (жестовою) мовою і не виключають присутність перекладача.

Відомості з історії

Як не дивно, дактилологію створили не глухі і навіть не сурдопедагоги, а монахи, які дали «обіцянку мовчання». В часи Середньовіччя, спілкуючись між собою, вони користувалися не усною мовою, а дактильною (пальцевою). Так виникли монастирські жестові мови. Як один із засобів навчання глухих, дактилологію вперше використав Жан Пабло Боннет (XVII ст.).

Перша школа для глухих була заснована в 1755 році в Парижі абатом де л'Епє (de L'Eppee). Він вважається основоположником сурдопедагогіки. З того часу розпочався розвиток мови жестів і її поширення в світі.

В Україні жестова мова існує близько двох століть, тобто з того часу, як з'явилися перші осередки глухих і, відповідно, спеціальні навчальні заклади. Львівська школа для глухих дітей була відкрита у 1830 році, Одеська — у 1843 році.

Відомості про глухих

1. Люди з повною або частковою втратою слуху, за статистичними даними, складають від чотирьох до десяти відсотків мешканців Європи.

2. Про кількість глухих в Україні важко знайти будь-які дані, однак можна дати приблизну оцінку з наступного: на початок 2014 року в Україні налічувалось 344 перекладачі жестової мови. А співвідношення кількості нечуючих користувачів жестової мови на одного перекладача складає 1:150 (за даними Київської ради перекладачів жестової мови).

3. На тисячу пологів одна дитина народжується з повною глухотою. У двох-трьох ця вада розвивається у перші два роки життя.

4. В Україні 60 інтернатів по 200 і більше дітей у кожному.

5. На сьогоднішній день є декілька ВУЗів, де навчаються спецгрупи студентів. Це Київський коледж легкої промисловості (близько 130 осіб), НПУ ім. М.П. Драгоманова, КНУДТ (Київський національний університет технології та дизайну), НТУУ «КПІ», Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» (ВМУРоЛ). Однак за спеціальністю продовжують працювати від сили 10% випускників. Здебільшого роботодавці побоюються брати на роботу навіть дипломованих спеціалістів через недостатній слух.

Мова глухих

Глухі спілкуються між собою жестовою мовою, яка розвивалася і культивувалася в їхніх родинах від покоління до покоління. Це геніальний комунікативний витвір людей, для яких неможливе звичайне усне спілкування. Також прояв того, що людина, позбавлена слуху, спроможна творити і творить рідну мову.

Мова жестів — це вид спеціального письма, який дає змогу позначати цілі слова, а також літери алфавіту певними жестами.

У випадку, коли потрібно назвати ім'я, прізвище чи іншу власну назву, використовують дактилювання.

Дактилологія — це ручна азбука. Дослівно «дактилологія» — пальцева мова (від грецького *дактилос* — палець і *логос* — мова).

«Дактилологія є не що інше, як серія букв, показаних за допомогою різного положення пальців, яка може виразити яку завгодно назву будь-якою мовою...» (де л'Епє).

Нижче наводимо дактильну абетку, яка дозволяє спілкуватися з нечуючими, «пишучи» кожне слово по буквах.

А	Б	В	Г	Д
Е	Є	Ж	З	И
І	Ї	Й	К	Л
М	Н	О	П	Р
С	Т	У	Ф	Х
Ц	Ч	Ш	Щ	Ю
Я	Ь			

Кожну літеру алфавіту позначають відповідним положенням пальців. Буквений склад слова передається наступним переходом пальців кисті з одного положення в інше. Користуючись дактилологією, додержуються усіх правил граматики та правопису.

Підготувала Фесенюк Ольга

Притча про гарячий камінь

Колись давно згоріла велика бібліотека. Вцілів тільки один рукопис. Довгі роки покоївся він проданий на складі магазину і ніхто не звертав на нього уваги. До того часу, поки одного разу в крамниці не змінився хазяїн. Він перебирав згортки, книги, рукописи і позбувався непотрібного. Старий рукопис викинув, і той потрапив в руки випадкового перехожого — бідняка, який збирався розпалити ним вогнище, щоб зігрітися, але спочатку поцікавився, що там написано.

А там було ось що:

«Та людина, яка знайде на березі моря гарячий камінь, здобуде в житті все, що тільки побажає!»

Бідняк вирішив, що втрачати йому немає чого, і вирушив до моря.

Він піднімав камінець за камінцем, але вони були холодні, і чоловік кидав їх у воду. Так проходили дні, тижні, місяці, роки... І ось рука бідняка доторкнулась до гарячого камінця. Він підняв його і... за звичкою кинув у море...

Наше життя — як берег моря, ми день за днем шукаємо свою долю. І дуже шкода, якщо, знайшовши те, що шукали, подібно до того бідняка, проходимо мимо тільки тому, що звикли шукати, а не знаходити...

Поміркуймо разом

• Якщо вважати правдивою розповсюджену єврейськими первосвящениками інформацію, що тіло Христа вкрали учні, то чому тоді вони всі пішли на мученицьку смерть заради померлого?

• Якщо Ісус не воскрес, то чому до цих пір ніхто не зміг спростувати звістку про Його воскресіння (хоча протягом століть багато людей намагалися це зробити)?

• Якщо Христос дійсно помер і воскрес, то що це означає для кожного особисто?

• Якщо Христос воскрес і живий, то як з Ним налагодити зв'язок?

Протягом місяця багатьом людям (різним як за віком, так і за родом занять) задавалося таке питання: **«ЧИ ВІРИТЕ ВИ, ЩО ІСУС ХРИСТОС ДІЙСНО ВОСКРЕС?»** І ось які відповіді ми отримали:

«Так, вірю»,— відповіли 62%;

«Ні, не вірю»,— сказали 12%;

«Не знаю»,— таку відповідь дали 26% з усієї кількості опитаних.

На вітання: «Христос воскрес!» — люди, які не вірять у воскресіння, у більшості все одно відповідають: «Воістину воскрес!» — оскільки так прийнято в суспільстві.

Друге запитання стосувалось душі, а саме: **«ЧИ ВІРЯТЬ ЛЮДИ В ВОСКРЕСІННЯ ДУШІ** (тобто чи житиме вона після тілесної смерті)»? Ось результати опитування:

«Так, воскресне і буде жити»,— вважає 38%.

«Ні, не воскресне»,— думають 20%. Деякі з них вважають, що душі взагалі немає, а деякі, що вона після смерті розчиняється у повітрі і перестає існувати.

«Не знаю»,— відповіли 42%.

Незрівнянний Христос

Близько двадцяти століть тому жила Людина, Яка народилася проти законів природи. Цей чоловік багато подорожував, але тільки один раз перетнув кордон своєї батьківщини — під час втечі в Єгипет, ще маленькою дитиною.

У Нього не було ні родового впливу, ні великого багатства. Його родичі вважалися людьми скромними, без кваліфікації чи освіти. Ще в дитинстві Він дивував рабинів, а в зрілому віці керував стихіями, ходив по воді, ніби по бруківці, втихомирював море і воскрешав людей. Зціляв без ліків цілі натовпи і не брав за це ніякої платні.

Він не написав ні однієї книги. Але всі бібліотеки нашої країни не вмістять книг, які були написані про Нього. Він не написав ні однієї пісні, проте дав тему для стількох пісень, скільки не дали всі поети, разом взяті.

Він ніколи не заснував ні однієї школи. Проте всі школи світу не можуть похвалитися такою кількістю учнів, як у Нього. Ніколи не займався психіатрією, але зцілив більше розбитих сердець, ніж усі лікарі світу.

Кожної неділі всюди завмирають колеса торгівлі та промисловості і натовпи людей приходять на молитовні зібрання, щоб віддати Йому шану та любов.

В історії загубилися імена гордих правителів Греції та Риму. Де імена вчених, філософів та богословів минулого? Проте ім'я цієї Людини звучить все частіше. Час проклав вже двадцять століть між Його смертю на хресті та нашим поколінням, але Він до цих пір живий. Ірод не зміг Його погубити, а могила — втримати.

Він стоїть на найвищому п'єдесталі небесної слави. Йому підкоряються ангели. Він — живий Христос, наш воскреслий Господь та Спаситель.

Цитата з книги Джоша Макдауела (Evidence That Demands a Verdict)

Білий собака

Двадцять два роки тому я навчалася в Київському медичному університеті імені Богомольця. Одного разу потрібно було відпрацювати нічне чергування в лікарні. Я прийшла туди о дев'ятій годині вечора, знайшла потрібне відділення. «Ой дівчинко, та чого тобі мучитися ніч, нас тут вистачає,— зустріли мене лікарі,— йди додому, відпочивай». Чудово, я рада, але... Додому мені потрібно їхати в місто Ірпінь, що біля Києва, електричкою.

Кияни знають, зупинка «Борщагівка» знаходиться під високим та широким автомобільним мостом і не славиться особливою безпекою. Осінь, пізня година, темно й холодно, а тут ні одного працюючого ліхтаря і жодної людини. Правда, інколи може з'явитися на платформі чи прямо на колії якийсь п'яниця або й... натовп. І частенько ставалось — били, знущалися, грабували... Бувало й гірше. Усяк, певно, збагне побоювання юнки у цій ситуації. Там і дорослі чоловіки відчували те ж.

Електричка, якщо вчасно, прибуде аж через півтори години. Стою, молюся. Але, хоч і покладаюся на Бога, досить напружена. Раптом бачу — по сходах з моста тихо і повільно спускається величезний білий собака. «Ой, тільки його ще тут не вистачало,— думаю,— не відіб'юсь, якщо кинеться». А він підходить все ближче, ближче і... сідає впритул біля мене. Я завмерла — ані руху. І він не ворухнеться.

Невдовзі чую чиїсь кроки. Точно, хтось іде і підходить з темряви до мене зовсім близько. Якийсь підозрілий тип. Безцеремонно оглядає мене, потім собаку. Трохи постояв і... пішов.

Я поступово заспокоїлась. Собака тільки зрідка вухами ворушить і такий теплий.

Нарешті й електричка, слава Богу, вчасно. Я заспішила у світло та теплоту вагону і лише там опам'яталася: де ж той собака подівся? Навіть не помітила. У вагоні затишно, небагато людей, а на душі приємний спокій — Бог не просто зберіг і попіклувався, щоб я не боялась, але й зігрівав.

Як чудово мати Господа своїм Отцем і Охоронцем!

Ільницька Аня

Випадок з козеням

Минулого року в нашій сім'ї трапилась подія, яка наштовхнула мене на серйозні роздуми. Було це так.

Мама вирішила придбати ще одне козеня до нашого невеличкого стада. Вона довго вибирала породу, вигляд і зрештою зупинилась на молоденькій кізці, якій минуло місяць від народження.

Козеня разом зі стадом почало ходити на пасовище, але ні з ким у ньому не подружилося. Я майже кожного дня перед роботою або після неї пас кіз, і «новенька» вибрала собі в друзі пастуха. Вона ні на крок не відходила від мене, коли я сідав, намагалася вскочити на коліна, ласкаво притискалася боком, щоб погладив її. Іноді примощувалась на руках і сиділа не рухаючись.

Так минуло близько місяця. Я полюбив це козеня більше за інших. Та ось одного разу недалеко від дому, весело стрибаючи, кізка боком зачепилася за кусок дроту, що стирчав із покинутої кимось залізобетонної плити. Від хребта й аж до грудної клітки трикутником було зірвано шкіру. Ми принесли додому козеня, яке жалібно, тихенько-тихенько стогнало, а з рани тоненькою цівкою текла кров. Воно, бідолашне, так тремтіло, немов його било струмом. Лежало в мене на руках, зіщулившись, і так благально дивилось в очі, немов намагалося передати весь свій біль. Здавалось, що його страждання стали нашими. Ми обережно обробляли рану, а воно лишень стогнало...

Ветлікар зашив рану, і через кілька тижнів дбайливого догляду кізка одужала, а нам залишила великий приклад любові й терпіння.

Цей випадок лишень смутно походить на те, що довелося перенести нашому Спасителю біля двох тисяч років тому. Ісус Христос на горі Голгофі став Пасхою для людства. Щоб нам не піти на вічну смерть, всемогутній Бог Сам став Агнцем, мовчки все витерпів, аби ми жили...

Рани Христові були набагато глибші за рани кізки, але людство Його не пожаліло. Він тихо страждав на хресті, а ми сміялись... Ось як описує це пророк Ісайя: *«Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед стрижіями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст...»* (Іс. 53, 7).

Машницький Микола

ХУДОЖНЄ СЛОВО

Велике діло

Ти був для мене прикладом у всьому. Наскільки пам'ятаю, у тебе завжди було сиве волосся, зачесане назад. Ходив швидко, бо кроки робив широкі, тому потрібно було підбігати за тобою, щоб зрівнятись в ході. Ти вчив мене читати й писати, поважати старших і любити знання, підрізати дерева і забивати цвяхи. Я повинна була збирати зрізані з дерева гілочки — о, як не хотілося цього, але ти примушував мене, бо мудро хотів призвичаїти до праці. Іншим разом щось прибивав під дахом, тримаючи гвіздки зубами і одночасно умудрявся наспівувати. Коли падав цвяшок (а я мусила піднімати його), слова повертали на початок, тому пісня була без кінця.

Ти вчив мене любити людей, незалежно від національності, й сам так чинив. У тебе було багато друзів-євреїв, які тебе дуже поважали. В наші часи мало хто дружив з ними, більше кепкували або й принижували. Можливо, тому я сприйняла згодом Біблію, бо в сім'ї не бачила негативу до цього вибраного Богом народу.

На твоїх уроках історії було завжди тихо, та, коли починав розповідати нову тему, про війни та походи, ставало ще тихіше. В кульмінації твій голос замовкав, тільки чутно було, як бриніла надколена шибка у вікні, відлунюючи останнім звукам. Тиша ставала нестерпною, аж, нарешті, ти повідомляв розв'язку, і учні полегшено зітхали. Наступного уроку тема була інша, але викладав ти її не менш драматично. Тепер такі вчителі — раритет, може, тому й учні вже не такі.

Я у всьому старалась наслідувати тебе. Я зачитувалась книгами, бо ти любив читати. Я стала освіченою, бо в твоїх очах знання мали не абияку вагу. Я була гордою, бо ти був таким. Як це згодом заважало в житті!

Ти був для мене прикладом у всьому, татку. Ти навчив мене того, що знав і робив сам. Не зміг тільки навчити любити Бога й ненавидіти гріх. Ти жив у тяжкі часи, коли за згадку про Бога можна було втратити роботу або й життя. Коли постарів і змалів, як дитина, ми взялися навчати тебе того, що самі тільки недавно пізнали.

В свої 88 років ти забув царів і фараонів, війни та полководців, не міг навіть назвати наші імена, але прийняв звістку про Ісуса Христа. Я вірю, що Він став твоїм Царем і Спасителем. Коли тебе запитували про віру та спасіння, ти міг тільки вимовити: «Це — велике діло!» Коли запитали, чи хотів би покаятись перед Богом, ще раз повторив: «Аякже, це — велике діло!» Цю найбільшу справу життя ти, на жаль, зробив наприкінці...

Колись учні хотіли дізнатись від Христа, що то означає: «робити діла Божі»? Ісус відповів і сказав їм: «Оце діло Боже,— щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6, 29).

Мої роки теж добігають до кінця. Сонце ближче вже до заходу, ніж до сходу. Я радію, що пізнала Христа. Він мене підтримує в цьому, такому непростому, житті. Вабить небо. І варто жити, щоб шматочок неба тримати в своєму серці. Це справді велике діло. Для кожного.

Фесенюк Ольга

* * *

І знов пасхальний дивовижний ранок
Ступає по землі.
Приємний серцю нашому й жаданий
Його звитяжний слід.

Бо цей відбиток не лише в природі —
Найглибший він в душі.
Злилась на неї благодать Господня,
Як весняні дощі.

І ожила, розчулилась, заквітла
Душа, мов дивосад,
Над нею сяє воскресіння світло
Спасителя Христа!

Бо саме Він став жертвою за гріх наш
І смертю смерть здолав.
Я зрозумів: ця вістка надто втішна, —
Став до спасенних лав.

А хрест Христів, непорівнянні рани —
Його любові стяг.
І великодній дивовижний ранок
В душі — на все життя.

А. Бабачук

ПРОМИНАННЯ

— Тату, а чому ми ще не лягаємо спати, адже зараз уже вечір? — запитав дев'ятилітній Йосип.

— Тому, сину, що нині дуже непростий вечір.

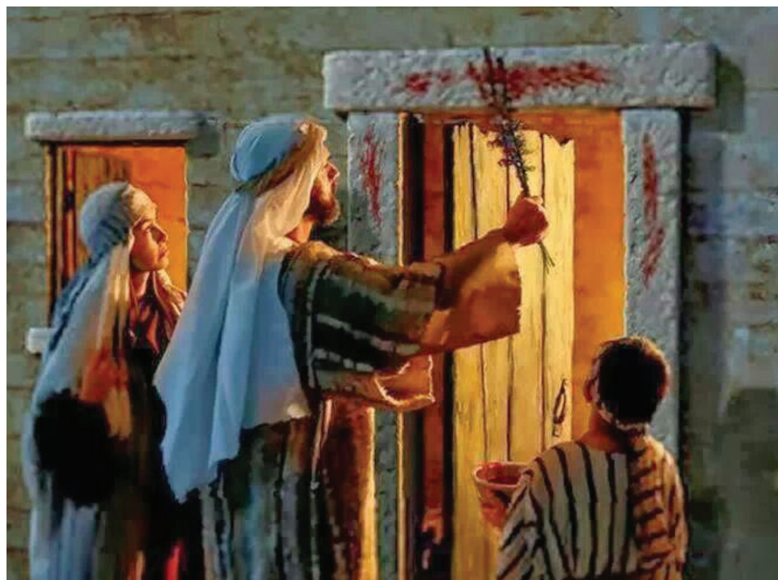
— А що у ньому незвичайного?

— Сьогодні будемо по-особливому вечеряти і цілу ніч сидітимемо одягнені й приготовані, щоб за першим покликом рушити у далеку подорож в землю Ханаанську.

— Це та, про яку ти розповідав нам? Ми нарешті станемо вільними і оселимося на своїй землі, де колись жив Авраам?

Насправді Йосип не зовсім розумів слова «вільний», «подорожування» і «земля Ізраїля», бо народився і виріс тут, у Єгипті. Тато був рабом-будівничим, і він мав стати таким же. Але зовсім недавно Бог прислав пророка Мойсея, який заступається перед фараоном за їхній народ і обіцяє усіх вивести з Єгипту на свободу.

Тож сьогодні євреї, як і батько Йосипа, помастили одвірки кров'ю заколеного ягняти, спожили незвичайну вечерю (запекли м'ясо ягняти і прісний хліб) і приготовані чекають на поклик рушати. Все це зробити звелів Сам Господь. Цю ніч наказано назвати «проминання» — «пейсах». Ангел-губитель промине ту домівку, де кров на одвірках, бо це означає, що там повірили Богу. На жаль, не всі ізраїльтяни вірили Мойсею. Он там у провулку навпроти живе сім'я Загора бен Авіра, він хоч і єврей, але працює наглядачем, отже, служить богам Єгипту — Амунает і Амону. Він постійно глузує зі слів Мойсея.

Що ж буде вночі? Невже Господь вразить тих, хто не вірить? На ранок усі побачать різницю між Божими людьми і безбожниками.

Йосип вслухався у ніч — нічого, крім поодинокого перегукування котів, чутно не було. Втім протистояти міцній хвилі сну таки не зміг. І ось під ранок щось зовсім непомітно зашуміло, ніби зірвавсь раптовий вітер і миттю вщух. І вже за кілька хвилин почувся жіночий крик, потім ще один, і ще… Це почали плакати ті, хто не захистив свою оселю Божим знаком. Там загинули первородні. І саме під час цієї хвилі жалоби, що наростала, раптом почувся голосний вигук: «Рушаймо!!!» Його підхопили сотні, потім тисячі голосів: «Рушаймо! За Мойсеєм до свободи! Вперед!..»

І коли Йосип з татом, мамою і сестрами покидали місто, розуміли: більше ніколи сюди не повернуться. Відніні не будуть рабами Єгипту. Радість від цього сповняла серце.

Господь спас і визволив Свій народ. Отже, й заповів щорічно справляти свято Пасхи (проминання), щоб згадувати про дивні справи Його. Так народ поступово відходив від невір'я і поклоніння ідолам і повертався до служіння Богу живому.

Миронюк Андрій

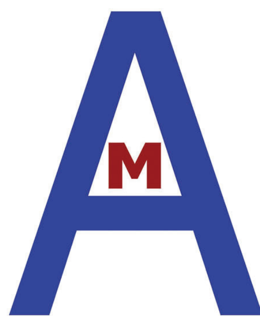
БАТЬКАМ: знайдіть цю історію в БІБЛІЇ і розкажіть своїм діткам, її повністю.

Розгадавши ребус, ти дізнаєшся як привітав воскреслий Ісус Своїх учнів.

C=M

Про цю подію ти можеш прочитати в Євангелії від Івана у 20 розділі.

* * *

Сонце сяє в небі синім,
Ліс прокинувся від сну,
Голоси дзвінкі пташині
Нам звіщають про весну.

Річка скинула бадьоро
Крижане своє ярмо,
Ми берези сік прозорий
З насолодою п'ємо.

Запах хвої лине з бору,
Сніг останній з поля щез.
Ось в яку чудову пору
Наш Ісус Христос воскрес!

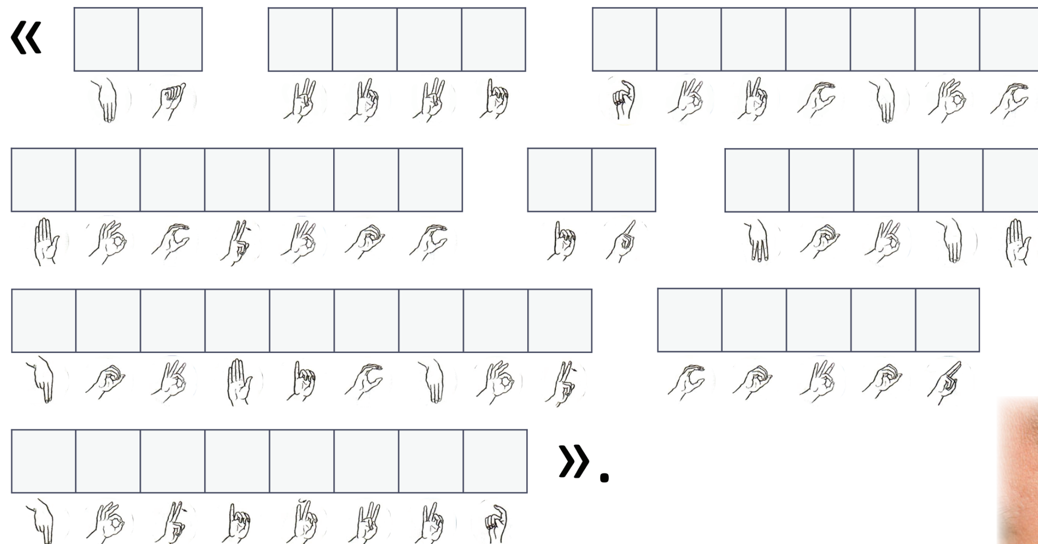
Щедро, ніжно зігріває
Сонце землю навесні;
Гімн Воскреслому співає
Дух наш в ці пасхальні дні.

Він воскрес! Радійте, люди!
В Ньому правда і життя.
В небесах з Ісусом любим
Вічне наше майбуття!

Л. Межохіна

Розгадай захований текст, скориставшись ключем на сторінці 6.

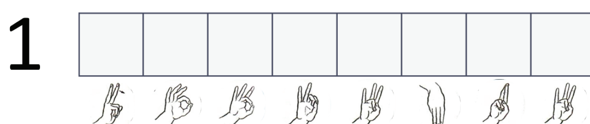
«

, —

».

1

15, 20

Що мені робити, щоб спастись?

Таке питання поставив один римський воїн, про що йдеться у Новому завіті (Дії святих апостолів 16, 30). Сталось це тоді, коли він побачив, що настав час міняти життя.

Любий друже, можливо, і в тебе в серці повстали запитання, які хвилюють душу, і ти не знаєш, що робити.

Якщо хочеш справді бути з Богом тепер і в вічності, то потрібно стати християнином, зробивши кілька кроків.

КРОК 1: познайомся із вченням Христа, з Його заповідями у Новому Завіті.

КРОК 2: признай себе грішником — таким, який заслуговує справедливе покарання.

КРОК 3: повір, що Христос вмер на хресті також і за тебе. Він воскрес і робить вільним від гріха в момент навернення до Нього.

КРОК 4: щиро покайся. Для цього схились перед Ним в молитві і попроси прощення за всі свої гріхи, а потім подякуй за дароване спасіння.

КРОК 5: уникай свідомого гріха, молися, досліджуй Святе Письмо і виконуй те, що там написане. Знайди справжніх християн, які щиро навернулись до Бога.

Усе вищевикладене знайдеш у Новому Завіті, коли будеш читати і міркувати над ним.

* * *

Шановні читачі, якщо у вас виникли питання, або з'явилось бажання відвідати зібрання (богослужіння), чи є потреба звернутися за духовною допомогою, то ви можете зателефонувати за зручним для вас регіональним телефоном:

Вінницька та Хмельницька обл. — +38(067) 988-34-79, Антон;

Дніпропетр., Запорізька та Кіровоградська обл. — +38(067) 140-47-48, Костянтин;

Житомирська обл. — +38(097) 341-98-26, Анатолій;

Західна Україна — +38(068) 724-24-97, Ігор; +38(066) 334-35-80, Тимофій;

Київська обл. — +38(097) 081-58-39, Олександр;

Одеська, Херсонська та Миколаївська обл. — +38(067) 161-17-38, Генадій;

Харківська, Полтавська та Сумська обл. — +38(050) 295-29-34, Тимофій;

Черкаська обл. — +38(098) 151-53-58, Сергій;

Чернігівська обл. — +38(067) 121-00-32, Андрій.

Видання віруючих Євангельських християн-баптистів МСЦ, м.Київ; контактний телефон: 097-081-58-39.

Видається на пожертвування віруючих. Розповсюджується безкоштовно.